

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 26. srpna 2025 projednal odvolání obžalovaného R. P., nar. [redacted] v Kladně, trvale bytem V [redacted] [redacted] toho času bytem [redacted], proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. dubna 2025, sp.zn. 6 T 62/2024 a rozhodl t a k t o :

Podle § 256 tr. ř. se odvolání **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Praze (dále jen nalézací soud) sp. zn. 6 T 62/2024 ze dne 2.4.2025 byl obžalovaný R. P. (dále jen obžalovaný) uznán pod bodem I. vinným ze spáchání přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dle výroku napadeného rozsudku měl dopustit tím že:

v průběhu září 2021 na adrese [redacted], soudní okres Kladno, své družce poškozené K. P. se záměrem ji odradit od cesty do Harrachova s matkou a společnou dcerou S. P., narozenou [redacted], sdělil, že nikam nepojedou, v dětském pokojíčku poškozenou chytil pod krkem a řekl jí, že je svině a že chcípne, v kuchyni ji kopal do nohou, a opakoval, že ona i její matka chcípnou, že její matku zlikviduje, a jestli odjedou, tak chcípnou, a když se poškozená o několik dní později do Harrachova připravovala, sdělil jí, že doufá, že nabourají a všichni chcípnou.

Dále byl napadeným rozsudkem obžalovaný pod bodem II. shledán vinným jednak zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, jednak zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ve znění účinném do 31.12.2024, jednak přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku a jednak přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, kdy těchto dvou zločinů a dvou přečinů se měl obžalovaný dopustit tím, že:

nejméně v době od března 2022 ve společně obývaném bytě na adrese [redacted], soudní okres Kladno, fyzicky i psychicky napadal svou družku K. P., a to i před společnou nezletilou dcerou S. P., narozenou [redacted], tím způsobem, že opakovaně ze žárlivosti vyvolával hádky, při kterých ji opakovaně, zhruba jednou za čtrnáct dnů, vulgárně nadával, obviňoval ji z nevěry, a fyzicky ji napadal, kdy ji silně chytal za ruku, až se jí vytvořily modřiny, v září 2022 ji v kuchyni ze žárlivosti chytil rukou zezadu silně za krk, chytil ji za vlasy, tahal ji za ně, posadil ji na parapet, sděloval jí, že ji vyhodí z okna, kopal ji do stehna, tlačil jí na obličej a oko, v důsledku čehož utrpěla podlitiny, ke konci roku 2022 hodil do jejího obličeje telefon, říkal jí, že na ni pošle fetišáky, aby jí znásilnili, v době od března 2023 poškozenou vyzýval k souloži a když jej odmítla, uchopil ji za poprsí a sdělil jí, že jí je vyřízne, než aby je měl někdo jiný, blíže nezjištěného dne v červenci 2023 jí poté, co mu oznámila, že již nechce ve vztahu pokračovat, sdělil, že ať táhne, ať mu dá 200 tisíc a ať táhne bez S., což v poškozené vzbuzovalo strach a pocity studu, přičemž situace eskalovala dne 28.9.2023 kolem 05:00 hodin

ráno poté, co si nahý a pod vlivem alkoholu lehl do manželské postele, v níž se již nacházela poškozená se společnou dcerou S■■■■, a poté, co jej poškozená vyzvala k odchodu, na ni naléhal, ať s ním má pohlavní styk, načež přelezl dceru S■■■■ a lehl si k poškozené, která jej opětovně vyzívala k odchodu, což nerespektoval a vsunul svůj penis do její vagíny a začal na ni vykonávat soulož, což vzbudilo dceru S■■■■, přičemž poškozená se jí mezitím snažila zakrýt příkrývkou, aby dcera neviděla, co se děje, a když se na ni dcera otočila, zakryla jí poškozená oči dlaní a uklidňovala ji, načež obžalovaný dceru odvedl do dětského pokoje a když se vrátil, obrátil poškozenou v posteli na břicho, pokračoval v souloži, držel ji za vlasy, aby se nemohla zvednout, načež do ni vyvrcholil, a téhož dne v čase kolem 06:00 hodin ráno poté, co se v koupelně opláchl, poškozené sdělil, ať za ním do pěti minut přijde, nebo že přijde zpět do obývacího pokoje a udělá ji to před dcerou S■■■■, načež odešel do ložnice a odpočítával pět minut, během kterých poškozenou vyzýval, ať už jde, načež poškozená v obavě, že opakovaně vykoná soulož před jejich společnou dcerou, za ním odešla do ložnice, zde ji povalil na postel, chytil poškozenou za vlasy, aby nemohla vstát, stáhl ji kalhoty od pyžama a kalhotky, lehl si za ní na pravý bok, druhou rukou ji chytil za levý bok, aby neodporovala a vyzýval ji, ať se pořádně kroutí, a znovu na ní vykonal soulož, přičemž se jej poškozená snažila odstrčit, čehož obžalovaný nedbal a v souloži nehledě na stesky poškozené pokračoval až do svého vyvrcholení, v návaznosti na to se u poškozené vyvinula posttraumatická stresová porucha střední závažnosti, a obžalovaný současně ohrozil citový a mravní vývoj nezletilé S■■■■ P■■■■, když na její matce vykonal nedobrovolnou soulož, čemuž byla nezletilá přítomna, a závažným způsobem tak porušil své povinnosti vyplývající z rodičovské odpovědnosti pečovat o citový, rozumový a mravní vývoj dětí a zajišťovat jejich výchovu ve smyslu ustanovení § 858 občanského zákoníku.

2. Pokud jde o trest, nalézací soud uložil, obžalovanému trest podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, a to úhrnný trest odnětí svobody v trvání 4 roků, kdy podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou.
3. O připojeném nároku na náhradu nemajetkové újmy rozhodl nalézací soud tak, že podle § 229 odst. 1 tr. ř. se poškozená K■■■■ P■■■■, narozená ■■■■, bytem ■■■■, odkazuje se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. Přímou do protokolu proti tomuto rozsudku podal obžalovaný R■■■■ P■■■■ (dále jen obžalovaný) odvolání, které posléze na výzvu nalézacího soudu obžalovaný prostřednictvím svého obhájce řádně odůvodnil. Obžalovaný uvádí, že od počátku trestního stíhání odmítá svoji vinu, odmítá, že by se jakýmkoliv úmyslným jednáním dopustil trestného činu, který je mu kladen za vinu. Poukazuje, že jeho postoj k celé věci je neměnný od samého zahájení trestního stíhání, vytyká nalézacímu soudu nedostatečné provedení a vyhodnocení důkazů, zejména výpovědi svědků, jakož i dalších důkazů. Pokud jde o jednání pod bodem I., nemůže souhlasit s právní kvalifikací tohoto jednání, kdy pouze připouští, že si nepřál, aby poškozená odjela do Harrachova, avšak průběh incidentu, jak vyplývá z popisu poškozené, neodpovídá skutečnosti a s výjimkou tvrzení poškozené k tomuto bodu neexistují žádné další důkazy, ačkoli došlo ke slovnímu konfliktu, který obžalovaný připouští, poškozená skutečně odjela do Harrachova, vrátila se zpět a celá událost neměla dalších následků. Obžalovaný připouští, že během slovního konfliktu padla jakási „polofacka“, rozebírá objektivní stránku trestného činu vydírání, kdy tento konflikt nedosahoval intenzity tohoto přečinu. Poukazuje navíc na skutečnost, že i když dle závěru nalézacího soudu

měl poškozenou vydírat s cílem, aby se zdržela určitého jednání, poškozená jej nakonec realizovala. Pokud jde o bod II. týkající se týrání osoby žijící ve společném obydlí, poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu (dále jen NS) sp. zn. 7 Tdo 725/2024 ze dne 5.3.2025, z něhož cituje, kdy NS zopakoval, že týrání není každé násilí, které se odehrává v domácím prostředí, ale musí být takové, které v konkrétním případě dosahuje v celkovém kontextu takové míry intenzity, jaká je předpokládána ust. § 199 tr. zákoníku. Není jím každé společensky neakceptovatelné jednání, např. nadávky v rámci partnerské hádky, zvláště oboustranné, ale musí nést rysy trvalosti ve smyslu opakujících se vzájemných hádek, ale i týrání oběti pachatelem. Přitom je nutno rozlišit, zda se výrazně hrubého chování dopouští vždy tentýž jedinec, zatímco druhý je dlouhodobě v pozici týrané osoby. Důkazem, že se obžalovaný nedopustil uvedeného trestného činu, jsou odposlechy z mobilního telefonu, kdy z 23 hlasových stop celkem 22 stop svědčí o domácím kontaktu, kdy vzájemně padají sprostá slova, kdy poškozená titulovala obžalovaného slovy „ty vole“. Obžalovaný má za to, že v jeho případě jeho jednání nedosahuje intenzity požadovaného pro naplnění skutkové podstaty § 199 tr. zákoníku. Pokud je mu kladeno za vinu, že v září 2022 měl fyzicky napadnout poškozenou tak, že měla viditelné poranění v oblasti obličeje, kdy poškozená uvedla, že jí zranění měl způsobit obžalovaný, přičemž zároveň tvrdila, že jí obžalovaný měl instruovat, aby svému okolí sdělila, že zranění způsobila dcera poškozené a obžalovaného, čemuž ona vyhověla, tak v tomto případě odkazuje obžalovaný na výpověď své matky, které měla dcera sama uvést, že zranění poškozené způsobila ona. Obžalovaný připouští, že s poškozenou měl toxický vztah, ale nikoliv pouze zaviněním z jeho strany. Mezi oběma partnery docházelo ke konfliktním interakcím, milenec a následně partner poškozené svědek K [REDACTED] poskytoval poškozené emocionální útěchu, vypověděl, že i jeho vztah s poškozenou byl nakonec toxický, kdy poškozená neumí moc uznávat chyby a označil za poškozenou za horkokrevnou osobu s tendencemi zatajovat věc. Pokud jde o trestný čin znásilnění, obžalovaný uvádí, že v dané chvíli vnímal pohlavní styk jako oboustranně chtěný a dobrovolný, událost, která byla později kvalifikována jako znásilnění, spíše považuje za nešťastné nedorozumění, přičemž si vyčítá, resp. zpětně uvědomuje, že mohl situaci špatně odhadnout. V žádném případě však neměl v úmyslu překonat vůli poškozené a byl přesvědčen, že k pohlavnímu styku dochází s jejím souhlasem. Zároveň za zvláštní považuje skutečnost, že poškozená si v průběhu dané události vědomě pořizovala zvukovou nahrávku na svůj mobilní telefon. Pokud by se skutečně cítila tak ohrožená, raději by místo opustila, nebo se bránila jiným způsobem, než aby jej tiše dokumentovala. Navíc poukazuje na skutečnost, že v té době měla poškozená již dva měsíce pronajatý vlastní byt, kam se mohla kdykoliv uchýlit a udržovala vztah s jiným mužem, a to se svědkem K [REDACTED]. Proto se domnívá, že pořizování nahrávek mohlo být motivováno předchozím rozhodnutím vztah poškozené s obžalovaným ukončit. Zároveň své odvolání vedle výroku o vině směřuje i do výroku o trestu, kdy považuje uložený nepodmíněný trest v jeho případě za nepřiměřeně přísný, poukazuje na zdravotní stav jeho otce, který v roce 2021 prodělal mozkovou mrtvici, od té doby je částečně imobilní a je odkázán na každodenní pomoc ze strany obžalovaného. Matka obžalovaného H [REDACTED] P [REDACTED] pak není schopna se o otce v jeho stavu fyzicky postarat, kdy, pokud by se odvolací soud ztotožnil s výrokem o vině, dává na úvahu, zda by v jeho případě bylo možno uložit podmíněný trest odnětí svobody, kdy nepodmíněný trest, který mu byl uložen, vnímá za nepřiměřeně přísný. Poukazuje na skutečnost, že nikdy nebyl a ani není žádný násilník, žije v současné době ve stabilním, funkčním a láskyplném vztahu a pokud by byl skutečně osobou s projevy násilného nebo manipulativního chování, jeho současná partnerka by s ním nebyla. Vztah s poškozenou byl nepochybně konfliktní, ale nelze jej hodnotit

jednostranně. Poškozené zpočátku vyhovovalo jeho dominantnější postavení ve vztahu, které označovala za ochranné, pak v průběhu času došlo ke změně jejího vnímání vztahu. Z provedených důkazů včetně zpráv o běžném společenském fungování poškozené, jako jsou návštěvy diskoték, navázání nového partnerského vztahu nevyplývá, že by byla omezena v běžném způsobu života, přičemž zároveň nechce celou situaci bagatelizovat. Mrzí jej, že vztah s poškozenou neukončil jinak s respektem a s klidem. Závěrem se domáhá zrušení napadeného rozsudku a plného zproštění obžaloby, popř. dává v úvahu zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. V rámci přednesu odvolání před Vrchním soudem v Praze (dále jen odvolací soud) obhájce pořádal umožnit obžalovanému se k věci vyjádřit, čemuž odvolací soud vyhověl. Obžalovaný uvedl po řádném poučení, že se snažil celou situaci původně vytěsnit, kdy až po soudním jednání si nechal přehrát záznamy pořízené poškozenou a byl značně překvapen obsahem nahrávek. Vztah s poškozenou původně fungoval vcelku normálně, zhoršil se až v posledním půl roce, kdy obžalovaný pil, kombinoval alkohol s požíváním marihuany, přičemž vztah s poškozenou nebyl od počátku pouze a jen špatný. Obžalovaný se snaží se na sobě pracovat, má nový vztah, zcela abstinguje, vyloučil drogy ze svého života, podrobuje se psychiatrickému léčení ke zvládnutí své agrese, kdy si je vědom, že se dostával do situací, kdy se choval agresivně, zejména slovně. Mrzí ho, že se se svou bývalou partnerkou, poškozenou, které by se chtěl prostřednictvím zmocněnkyně omluvit za své jednání, nemůže podílet na výchově své dcery, kterou ani nevidí ani neslyší, kdy se vždycky snažil starat o rodinu, byť si je vědom, že v tomto předchozím vztahu selhal. Na dotaz předsedy senátu, proč se s těmito nahrávkami neseznámil po skončení přípravného řízení, kdy měl tuto možnost při seznámení s výsledky vyšetření, uvedl, že k tomu ještě tehdy neměl odvalu. V současné době žije úplně jinak, nemluví sprostě, abstinguje, pracuje na sobě, musí se starat o svého otce, který je s jeho matkou dlouhodobě rozveden a matka žije na úplně jiném místě a nebyla by se schopna o otce starat, a proto prosí soud, aby mu byla poskytnuta ještě poslední šance. K dotazu státního zástupce obžalovaný uvedl, že neměl možnost se poškozené omluvit, měl jsem zakázáno jí jakkoli kontaktovat, ani přes někoho jiného. Na vyjádření obžalovaného reagovala zmocněnkyně poškozené, která uvedla, že od října 2023 v rámci opatrovnického řízení byl nabídnut obžalovanému kontakt se svou nezl. dcerou S., a to prostřednictvím matky obžalovaného, na to nebylo dosud reagováno a obžalovaný od října 2023 neprojevil v tomto směru žádný zájem o kontakt se svojí dcerou.

5. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska vytýkaných vad, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je nedůvodné. Odvolací soud dále konstatuje, že nalézací soud plně respektoval právo obžalovaného na spravedlivý proces. Obžalovaný byl řádně zastupován zpočátku svým obhájcem Mgr. Tomášem Císařem, který mu byl ustanoven ex offio a posléze novým obhájcem Mgr. Radkem Jilgem, jehož si zvolil na plnou moc. Obžalovaný jak v přípravném řízení, tak v rámci vazebního zasedání, tak při hlavním líčení měl možnost se k věci řádně vyjádřit, jakož měl možnost se vyjádřit k prováděným důkazům. Nalézací soud pak postupoval plně v souladu s ust. § 2 odst. 5 tr.ř., tedy aby za součinnosti stran byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí soudu, přičemž provedené důkazy byly hodnoceny v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr.ř. a absentuje zde jakákoliv svévole ze strany nalézacího soudu při hodnocení těchto důkazů. Naopak tam, kde zůstaly rozporuplné skutečnosti, např. zda poškozené obžalovaný svým jednáním popsaným pod bodem II. způsobil těžkou újmu na zdraví, nalézací soud konstatuje, že k takovému závěru nedospěl, kdy sice uvádí, že u poškozené se rozvinula posttraumatická

stresová porucha v návaznosti na jednání obžalovaného, kdy je však nezbytné, aby tato porucha představovala velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného, kdy dospěl k závěru, že v případě poškozené jsou následky posttraumatické stresové poruchy nejisté, stejně jako jejich intenzita a doba trvání, neboť poškozená vědomě lhala o dopadech jejího jednání na její sexuální a intimní život a proto nalézací soud nedospěl k závěru, že poškozené byly způsobena jednáním obžalovaného těžká újma na zdraví. Je tak zřejmé, že nalézací soud takového pochybnosti hodnotil ve prospěch obžalovaného, kdy tak důsledně uplatnil zásadu in dubio pro reo. Rovněž je nutno uvést, že obsahem odůvodnění odvolání obžalovaného je v podstatě požadavek, aby odvolací soud důkazy provedené nalézacím soudem, zejména jako je usvědčující výpověď poškozené K. [REDAKCE] P. [REDAKCE] (dále jen poškozená) hodnotil odlišně, než jak to učinil nalézací soud, kdy v tomto směru však může odkázat odvolací soud na znění ust. § 263 odst. 7 tr.ř., kdy odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem I. stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provedl. Odvolací soud rovněž konstatuje, že odůvodnění napadeného rozsudku plně koresponduje ust. § 125 odst. 1 tr.ř., které stanoví, že soud v odůvodnění rozsudku stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění rozsudku musí být rovněž patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, popř. proč nevyhověl návrhům na doplnění dalších důkazů, jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti dle příslušných ustanovení trestního zákona. To se týká i odůvodnění uloženého trestu, popř. výroku o náhradě škody. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že pod bodem 2. se nalézací soud zabývá obsahem výpovědi obžalovaného, pod bodem 3. použitelnými výpověďmi poškozené a pod body 4.-10. výpověďmi dalších slyšených svědků, pod bodem 11. se nalézací soud zabývá závěry znaleckého posudku o oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, klinická psychologie vypracovaného na poškozenou, kdy pod bodem 12. nalézací soud vysvětlil, proč nevyhověl návrhu na doplnění dokazování vypracováním znaleckého posudku z oboru psychologie, psychiatrie, sexuologie, neboť nalézací soud nemá pochybnosti o příčetnosti obžalovaného, kdy pokud jde o agresivní chování obžalovaného, má k této otázce soud dostatek důkazů včetně nahrávek pořízených poškozenou. Tím, že nalézací soud řádně zdůvodnil, proč nevyhověl žádosti obžalovaného o doplnění dokazování shora zmíněným důkazem nejde o opominutý důkaz. Pod body 13.-26. nalézací soud tyto provedené důkazy hodnotí, kdy pod body 28.-34. se zabývá právní kvalifikací jednání obžalovaného a pod bodem 35. odůvodňuje druh a výši trestu, kterou uložil obžalovanému nalézací soud, aby pod body 36.-37. odůvodnil svůj výrok ohledně odkázání poškozené s jejím nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Odvolací soud opětovně zdůrazňuje, že při hodnocení těchto všech provedených důkazů zde absentuje svévole nalézacího soudu, kdy obsah provedených důkazů plně koresponduje logickým závěrům nalézacího soudu na základě, kterých dospěl k rozhodnutí o vině obžalovaného jak pod bodem I., tak pod bodem II. Odvolání obžalovaného je postaveno na tom, že od počátku odmítá svoji vinu a odmítá, že by se dopustil úmyslného trestného jednání vůči poškozené s tím, že jeho postoj k celé věci je neměnný, a to již od počátku zahájení trestního stíhání. Toto tvrzení však neodpovídá realitě. Obžalovaný byl v rámci trestního řízení vyslechnut celkem 4x, kdy k prvnímu výslechu konanému dne 28.9.2023 se nepřihlíží, neboť byl vyslýchán v pozici podezřelého. Poprvé jako obviněný vypovídal dne 29.9.2023, kdy svoji trestnou činnost popřel a připustil jednu „polofacku“ s tím, že 28.9.2023 šlo o jeden dobrovolný sexuální styk s poškozenou. V rámci vazebního zasedání konaného následujícího dne 30.9.2023 opětovně za účasti svého

obhájce, který byl přítomen jeho výslechu dne 29.9.2023 se vyjádřil v tom smyslu „K tomu, co je mi kladeno za vinu, je to strašné, co se stalo a lituji toho, že jsem nezůstal dole – mimo“, kdy se vyjádřil k jednání dne 28.9.2023 s tím, že v rámci vazebního zasedání se mj. dozvěděl, že ohledně pohlavního styku s poškozenou existuje zvuková nahrávka. U hlavního líčení pak posléze vyjádřil nesouhlas s obsahem obžaloby a připouští opět pouze jednu „polofacku“ v souvislosti s jednáním bod bodem I. výroku napadeného rozsudku. Odvolací soud rovněž uvádí k tomuto typu trestné činnosti, která je v napadeném rozsudku kladena obžalovanému za vinu, zejména pokud jde o zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí, jakož i o zločin znásilnění, že jde o druh trestné činnosti, u které v drtivé většině absentují výpovědi svědků a kdy zde většinou zůstávají protichůdné verze, na jedné straně verze obviněného, na druhé straně verze poškozené, jde o takzv. trestnou činnost v rámci soukromí ložnic. Povinností orgánů činných v trestním řízení zejména soudu je prostřednictvím dalších provedených důkazů zjistit, která z těchto verzí je pravdivá či nepravdivá, což nalézací soud v rámci provedeného dokazování učinil.

6. Ohledně jednání pod bodem I., je obžalovaný z tohoto jednání usvědčován výpovědí poškozené, přičemž pokud jde o její výpověď, byla slyšena celkem 5x, kdy k první výpovědi učiněné před sdělením obvinění dne 28.9.2023, byť byla vyslechnuta jako svědkyně, se nepřihlíží, dále byla vyslechnuta v rámci přípravného řízení dne 2.11.2023 za účasti obhájce, kdy mj. vyslovila souhlas s trestním stíháním obžalovaného a posléze byla velice podrobně vyslechnuta jednak při hlavním líčení za přítomnosti obou znalkyň, posléze ještě 2x v rámci hlavního líčení, kdy videokonference u hlavního líčení musela být přerušena, kdy následně pokračovala. Výpovědi poškozené jsou shodné, konzistentní a byly doprovázeny emocionálními projevy, zejména pláčem ze strany poškozené, což svědčí o negativním následku jednání obžalovaného na psychiku poškozené. Pokud jde o bod I., obžalovaný se k tomuto jednání, byť jen z části dozrává, kdy připouští drobné násilí vůči poškozené, kdy uvádí, že poškozené dal „polofacku“. Z tohoto jednání pod bodem I., vedle výpovědi poškozené, je z části obžalovaný usvědčován výpovědí svědkyně I. K. matky poškozené, za kterou poškozená s dcerou přijela do Harrachova na prodloužený víkend, kdy po příjezdu své dcery svědkyně pozorovala na poškozené nervozitu, kdy si jí poškozená stěžovala, že se obžalovaný na ní zlobil a že s ní nebude mluvit, neboť výslovně nechtěl, aby do Harrachova odjela, připustila pouhou hádku s obžalovaným, aniž by věc blíže popisovala. Z její výpovědi je tak zřejmé, že obžalovaný s pobytem poškozené a jejich společné dcery v Harrachově nesouhlasil. Obžalovaný své jednání pod bodem I. bagatelizuje a domnívá se, že takovéto jednání nedosahuje intenzity přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Odvolací soud uvádí, že tohoto přečinu se dopustí ten, kdo jiného násilným, pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl. Obžalovaný se evidentně dopustil nejen pohrůžky násilí, ale již plnohodnotného násilí vůči poškozené, když ji chytil pod krkem, nadával jí, vyhrožoval jí, že chcípne a v kuchyni jí kopal do nohou, vyhrožoval i likvidací matky poškozené, jestli odjedou do Harrachova. Obžalovaný se tak domáhal, aby poškozená neodjela do Harrachova a použil přitom nejen pohrůžky násilí, ale i samotného násilí, což sám připouští, kdy opakovaně hovořil pouze o polofacce a tím, jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní obžalovaný naplnil skutkovou podstatu přečinu vydírání dle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, a tudíž jeho odvolání do výroku o vině pod bodem I. bylo shledáno ze strany odvolacího soudu nedůvodným.
7. Ohledně jednání pod bodem II., je opětovně obžalovaný z tohoto jednání usvědčován neměnnými výpověďmi poškozené, a to jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení. Z její výpovědi je zřejmé, že po návratu z Harrachova se intenzita hádek začala stupňovat, kdy v březnu

2022 nastoupila poškozená na částečný úvazek do práce, od září 2022 na celý úvazek. Obžalovanému začalo vadit, že poškozená chodí do práce, stýká se zde s jinými muži, na poškozenou velmi žárlil, kontroloval jí v kolik hodin přichází z práce, hádky se týkaly i nedostatku sexu a podezírání z možné nevěry poškozené, nezůstávalo to pouze při hádkách, kdy při těchto hádkách chytal obžalovaný poškozenou za ruku, chtěl ji vychovávat, poškozená v důsledku toho měla na rukách modřiny, obžalovaný sáhl i k dalšímu násilí, jako bylo odhození na gauč, facky, popř. kopnutí poškozené a rovněž byl vůči poškozené velmi vulgární. Výpověď poškozené zde není osamocena, kdy nalézací soud na poukazuje na obsah výpovědi svědkyně G. J. které se měla poškozená svěřit, že ji obžalovaný fyzicky napadá. Z její výpovědi vyplývá, že se s poškozenou znala 12 let, byly kamarádky, někdy v květnu 2023 se jí poškozená svěřila ohledně násilí ze strany obžalovaného, kdy svědkyně sama si v létě 2023 všimla na obličeji poškozené monoklu, viděla i modřiny na ruce, do práce chodila poškozená ubrečená a uzavřená sama do sebe. Poškozená se rovněž svěřila i dalšímu svědkovi V. K. že se na ní obžalovaný dopouští domácího násilí. V. K. byl nadřizený a rovněž i milenec poškozené, kdy si sám všiml na obličeji poškozené monoklu, který údajně měla od dcery. Svědek si vzpomenu na březen 2023, kdy poškozená byla uplakaná, divná, měla poškozený telefon, tehdy se mu svěřila s domácím násilím ze strany obžalovaného. Poškozená měla rovněž omezený kontakt s okolím, kdy svědek K. popsal, jak se odlišně chovala poškozená v práci, když byla sama a jak se zcela odlišně chovala v přítomnosti obžalovaného, kdy bylo patrné, že má z osoby obžalovaného strach. Bála se chodit domů, sám viděl někdy v období května a června hádku mezi obžalovaným a poškozenou na ulici, kdy snad obžalovaný po poškozené něco hodil. Pomohl poškozené, našel jí jiné bydlení, kdy bylo patrné, že poškozená má z obžalovaného strach, kdy od něho odešla po dni 28.9.2023. Svědek měl s poškozenou vztah asi od února 2024, který byl komplikovaný, jak on sám uvedl toxický. Z jeho výpovědi je rovněž zřejmé, že obžalovaný i svědkovi K. hrozil pěstí a svědek měl z obžalovaného strach. Popsal výraznou změnu v chování poškozené, když za ní přišel obžalovaný do práce, došlo k okamžité změně, kdy se poškozená již s nikým nebavila, zatímco pokud byla sama bez přítomnosti obžalovaného, chovala se ke svému okolí zcela přirozeně. Obsah výpovědi poškozené koresponduje s obsahem nahrávek, kdy si na svůj mobilní telefon nahrávala některé incidenty s obžalovaným, např. na nahrávce ze dne 26.5.2023, kdy z této nahrávky je patrné přiznání obžalovaného, že do poškozené kopal, přičemž sliboval, že se to již nebude opakovat. Obžalovaný se rovněž doznal v rámci nahrávky, že po poškozené hodil telefon. Na nahrávce ze dne 30.5.2023 obžalovaný říká, že je sám na sebe našťvaný, že poškozenou napadl. Na nahrávkách jsou také slyšet vulgární výrazy, kterými častoval poškozenou a opakovaná doznání, že poškozenou bil a zlobí se na ni, že to řekla rodičům. Dne 4.9.2023 obžalovaný vulgárně napadal poškozenou na chodbě školky. To, že obžalovaný poškozenou fyzicky napadá, vychází i ze zprávy Mgr. Davida Doležala, kam se dostavil obžalovaný s poškozenou v rámci párové terapie, kdy se měl přiznat, že poškozenou opakovaně fyzicky napadal a přislíbil, že se toho do budoucna vyvaruje. Ve vztahu k poškozené vypovídal rovněž u hlavního líčení svědek M. K., jednatel technických služeb, který např. v červenci 2023 viděl poškozenou brečet v kanceláři, kdy si stěžovala na obžalovaného, poslední 2-3 měsíce velice často plakala, nacházela se ve špatném psychickém stavu, kdy i tento svědek si povšiml monoklu na tváři poškozené, která se mu rovněž svěřila se znásilněním. Nezletilá dcera poškozené S. mu říkala, že tatínek mamince ublížil, konkrétně že s ní trásl. Ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie vypracovaného na poškozenou navíc vyplývá, že

v důsledku jednání obžalovaného se u poškozené rozvinula posttraumatická stresová porucha, která trvá od 28.9.2023 a významným způsobem ovlivňuje kvalitu života poškozené, kdy největší podíl na rozvoji poruchy mělo znásilnění poškozené. Při vyšetření dne 18.1.2024 vykazovala poškozená úzkostlivé příznaky panické ataky, depresivní náladu, somatické úzkostné příznaky, poruchu spánku, iniciální insomnii, poruchu kontinuity spánku, flashbacky ve dne i v noci. Vzhledem k tomu, že poškozená znalkyním zatajila svůj intimní vztah se svědkem V [REDAKCE] K [REDAKCE], což ale logicky před soudem odůvodnila, proč tak učinila, i tak setrvaly v opakovaném výsledku znalkyně na svém závěru, že poškozená utrpěla posttraumatickou poruchu osobnosti. Jediný svědek, který v podstatě vypovídal ve prospěch obžalovaného, byl jeho kamarád, který se zná s obžalovaným 25 let, a to svědek T [REDAKCE] H [REDAKCE], který uvedl, že to poškozená na obžalovaného zřejmě připravovala, neboť obžalovaný na ní odmítal převést majetky. K tomu však odvolací soud poznamenává, že obžalovaný žádný hodnotný majetek nevlastnil, neboť dům, ve kterém bydlel, patřil jeho otci, obžalovaný neměl žádný, trvalý pracovní poměr, žil z příspěvku na péči na svého otce, z jeho důchodu a občasných brigád a je od roku 2022 v insolvenci. O stavu poškozené rovněž vypovídala matka poškozené, svědkyně I [REDAKCE] K [REDAKCE]. Nálezací soud jako důkaz provedl lékařskou zprávu ze dne 28.9.2023, kdy se stala poškozená obětí opakovaného znásilnění ze strany obžalovaného, kdy s ním nechtěla mít intimní styk, přičemž z lékařské zprávy ze dne 28.9.2023 vyplývá u poškozené je sice normální nález, ale v té době u ní končil menzes, což je dalším logickým důvodem pro odmítnutí pohlavního styku ze strany poškozené. Po útoku, který vyvrcholil ze strany obžalovaného znásilněním poškozené dne 28.9.2023 došlo k odchodu poškozené s dcerou z místa bydliště a následuje nahlášení znásilnění ze strany matky poškozené, kdy tento důkaz byl nálezacím soudem také proveden. Odvolací soud rovněž odmítá, že by snad poškozená předem s velkým předstihem záměrně připravovala osočení obžalovaného z jednání ve smyslu týrání osoby ve společné domácnosti, neboť je zřejmé, že poškozená se situaci snažila řešit, což vyplývá mj. ze zprávy intervenčního centra, kdy poškozená oslovila intervenční centrum již 25.5.2023. Intervenční centrum po zmapování situace dospělo k závěru, že poškozená žila v domácím násilí, kdy byly zjištěny formy domácího násilí ve smyslu fyzického, psychického a sexuálního. Byla založena evidence poškozené v intervenčním centru, kdy s poškozenou proběhly celkem tři setkání. Konec konců sama poškozená uvedla, že si nahrávky na svůj mobilní telefon pořizovala právě z důvodu doporučení tohoto intervenčního centra, nebyly tak uskutečněny z jejího podnětu. Obsah zprávy intervenčního centra odpovídá i zprávě Mgr. D [REDAKCE] D [REDAKCE] ze dne 8.11.2023 v rámci uvedené párové terapie, kdy Mgr. D [REDAKCE] D [REDAKCE] přímo poškozené doporučil, pokud vnímá chování partnera jako nepřiměřeně závažné, má se přímo obrátit na Policii České republiky. Odvolací soud zdůrazňuje, že pokud jde o návštěvu Mgr. D [REDAKCE] D [REDAKCE], bylo to z podnětu obžalovaného, což konec konců vyplývá i z jeho vyjádření na Městském úřadu [REDAKCE] – odboru sociálních věcí a zdravotnictví dne 8.11.2023. Odvolací soud má za prokázané, že obžalovaný na poškozenou nepřiměřeně žárlil, kontroloval, kde se nachází, např. když nastoupila do zaměstnání na zkrácený úvazek, byť obžalovaný nepracoval, vyzvedával poškozenou z práce, poté odešli společně do školky vyzvednout nezletilou dceru S [REDAKCE], pak šli domů a poté, co poškozená již konala práci na plný úvazek, opětovně jí vyzvedával obžalovaný v zaměstnání, v době polední pauzy, kdy mohla poškozená odejít např. na oběd se svými kolegy, doprovodil poškozenou do školky, kde vyzvedli dceru, opětovně obžalovaný s dcerou doprovodili poškozenou do zaměstnání a poté s dcerou odešel domů. O násilí ze strany obžalovaného vůči poškozené tak nevypovídala poškozená sama, ale vypovídaly i další osoby shora zmíněné. Pokud jde o matku

obžalovaného H. P. ta uvedla, že tomu nevěří, neboť před ní se poškozená s obžalovaným chovali řádně, i ona si však povšimla poranění u oka, ke kterému se měla přiznat vnučka svědkyně H. P. Odvolací soud k tomu uvádí, že obžalovaný vyzval poškozenou, aby osobám, které si všimnou poranění u jejího oka – modřiny, říkala, že jí to způsobila nezletilá dcera S. Odvolací soud doplnil dokazování na základě žádosti obhajoby o zprávu PMS ze dne 19.8.2025 o průběhu dohledu nahrazujícího vazbu, z které mimo jiné vyplývá, že obžalovaný své povinnosti plní, opakovaně byl negativně testován na přítomnost psychotropních látek a alkoholu. V průběhu dohledu se obžalovaný viditelně zklidnil a nad svými skutky začal více přemýšlet, kdy přínosem je u obžalovaného abstinence od alkoholu a marihuany, kdy riziko další trestné činnosti se u obžalovaného snížilo. Odvolací soud k tomu uvádí, že dohled PMS nahrazoval v případě obžalovaného výkon vazby a pokud by podmínky dohledu ze strany PMS obžalovaný nedodržoval, hrozilo by mu vzetí do vazby, je tak otázkou, zda ze strany obžalovaného šlo o dobrovolnou změnu vzorce jeho chování, či změnu pod tlakem uvalení vazby. V souladu s nalézacím soudem má tak odvolací soud vinu obžalovaného pod bodem II. za plně prokázanou, neboť výpověď poškozené zde rozhodně nezůstává osamocena, je v souladu s pořízenými nahrávkami, s obsahem výpovědi svědků, kteří se s poškozenou znali a stýkali a v souladu s dalšími písemnými důkazy shora uvedenými, včetně závěru znaleckého posudku vypracovaného na osobu poškozené, kdy se tak odvolací soud, vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem, plně ztotožnil se skutkovými zjištěními nalézacího soudu pod bodem II.

8. Odvolací soud nevyhověl žádosti obhajoby na další doplnění dokazování, jednak o opětovný návrh na vypracování sexuologického posudku na osobu obžalovaného a dále na výslech svědkyně J. G., současné partnerky obžalovaného, a to z následujících důvodů. Obžalovaný požadoval vypracování sexuologického posudku již v řízení před nalézacím soudem, který se s tímto návrhem vypořádal pod bodem 12. odůvodnění svého rozsudku, kdy neakceptoval návrh na doplnění dokazování vypracováním znaleckého posudku z oboru psychologie, psychiatrie a sexuologie, neboť takový posudek by ve věci nemohl nic podstatného přinést a jeho vypracování by bylo nevhodné. Nalézací soud neměl žádné pochybnosti o přičetnosti obžalovaného, kdy je také zbytečné se zabývat, zda má obžalovaný sklony k agresivnímu chování, neboť bylo prokázáno, že se vůči poškozené agresivně choval a nalézací soud měl dostatek důkazů, a to zejména nahrávky pořízené poškozenou ze kterých plyne, že obžalovaný na poškozenou vulgárně křičí a bije jí. Ani znalecký posudek z oboru sexuologie by nemohl nic podstatného přinést, kdy je nepochybné, že obžalovaný měl s poškozenou pohlavní styk a sporné je pouze to, zda šlo o dobrovolný či vynucený styk, na což žádný znalec odpovědět nemůže, neboť mu to nepřísluší. S tímto závěrem nalézacího soudu se odvolací soud musel plně ztotožnit, kdy poukazuje na následující skutečnosti. Z důkazů provedených nalézacím soudem nevyplývá, byť jen podezření na to, že by obžalovaný trpěl jakoukoliv duševní chorobou či poruchou, kdy i z vyjádření obžalovaného učiněné před odvolacím soudem vyplývá, že poté co sám dobrovolně začal abstinovat ve vztahu k alkoholu a marihuaně, došlo u něho k odbourání agresivních sklónů, kdy je tak zjevné, že obžalovaný je sám schopen bez jakékoliv léčby abstinovat jak ve vztahu k alkoholickým nápojům, tak ve vztahu k psychotropním látkám jako je marihuana. Obžalovaný tak sám dobře věděl, jaký účinek na jeho chování má užití alkoholu a marihuany. Pokud jde o předchozí pohlavní život, který měl obžalovaný s poškozenou, zejména v počátku vztahu, jak z jeho výpovědi, tak z výpovědi poškozené nevyplývá podezření, že by obžalovaný trpěl jakoukoliv sexuální deviací, kdyby zde bylo takové podezření, bylo by nutno

vypracovat znalecký posudek z oboru sexuologie. Odvolací soud rovněž souhlasí s tím, že posouzení, zda ze strany obžalovaného s poškozenou šlo o dobrovolný či vynucený sexuální styk je otázkou skutkovou a posléze právní a znalci nepřísluší na tuto otázku odpovídat. Proto se odvolací soud ztotožnil s názorem nalézacího soudu, že opakovaný návrh na vypracování znaleckého posudku jak z oboru psychologie, psychiatrie a sexuologie je zcela nedůvodným návrhem pro zjevnou nadbytečnost. Odvolací soud však rovněž neakceptoval návrh na výslech současné přítelkyně, resp. družky obžalovaného J. G., a to z následujících důvodů. J. G. aniž by byl předem upozorněn odvolací soud, se zúčastnila celého veřejného zasedání u odvolacího soudu a byla přítomna i výslechu obžalovaného u odvolacího soudu, o který obžalovaný prostřednictvím svého obhájce požádal a navíc z vyjádření obhájce vyplývá, že J. G. se zúčastnila celého hlavního líčení s obžalovaným před nalézacím soudem, kdy obhájce tuto osobu jako svědkyni nenavrhoval vyslechnout. Svědkyně tak byla přítomna provádění všech důkazů včetně výpovědi poškozené a včetně opakovaných výpovědí obžalovaného, včetně jeho výpovědi u veřejného zasedání, a navíc by měla vypovídat k období, které není předmětem trestního stíhání, neboť s obžalovaným má tato svědkyně žít posledních 1,5 roku. Její výpověď by se tak týkala současného chování obžalovaného, a to vzhledem ke své současné partnerce, přičemž změna chování obžalovaného konec konců vyplývá i z provedené zprávy PMS a tudíž výslech navržené svědkyně J. G. shledal odvolací soud za nadbytečný, který nemůže přispět k objasnění skutkových zjištění a navíc za situace, kdy by obsah její výpovědi musel být kriticky hodnocen vzhledem ke skutečnosti, že tato svědkyně se zúčastnila provádění důkazů a byla obeznámena s obsahem výpovědi obžalovaného a má bezpochyby zájem vypovídat v jeho prospěch. Odvolací soud v tomto odkazuje na příslušné ustanovení trestního řádu, že dosud nevyslechnutý svědek nemá být přítomen v jednací síni, zejména pokud je prováděn výslech obžalovaného, viz ust. § 209 odst. 1 tr.ř. Proto odvolací soud shledal i tento návrh na doplnění dokazování nadbytečným. Vzhledem ke všem těmto shora uvedeným skutečnostem proto odvolací soud nevyhověl těmto dalším návrhům na doplnění dokazování pro jejich zjevnou nadbytečnost a pro skutečnost, že by tyto důkazy nemohly ovlivnit skutková zjištění nalézacího soudu, které považuje odvolací soud za úplné, odpovídající provedenému dokazování.

9. Pokud jde o právní kvalifikaci ohledně jednání pod bodem II. Asymetrický a toxický vztah mezi obžalovaným a poškozenou vyvrcholil dne 28.9.2023 jednáním, které nalézací soud správně kvalifikoval jako znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku účinného do 31.12.2024, neboť použití tohoto trestního zákoníku je pro obžalovaného příznivější než nové znění trestního zákoníku. Nalézací soud rovněž uvedl, proč jednání obžalovaného nekvalifikoval ještě závažnějším jednáním, že by obžalovaný svým jednáním způsobil poškozené těžkou újmu na zdraví. Nalézací soud sice nepochybuje, že u poškozené se rozvinula posttraumatická stresová porucha, nepovažuje však za prokázané, že představovala pro poškozenou velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života, kdy v případě poškozené dospěl k závěru, že následky posttraumatické stresové poruchy jsou nejisté, neboť poškozená vědomě lhala o dopadech jednání obžalovaného na svůj intimní život. S tímto postojem nalézacího soudu se musel odvolací soud rovněž ztotožnit, neboť tento závěr nalézacího soudu je plně v souladu s uplatněním zásady in dubio pro reo. Odvolací soud se ztotožnil také s právní kvalifikací ohledně přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku, kdy mj. bylo prokázáno, že obžalovaný se znásilnění dne 28.9.2023 dopustil před zraky své nezletilé dcery S. P., jež je ročník , v době tohoto jednání jí bylo 5 let, přičemž obžalovaný na poškozené vykonal nedobrovolnou soulož, kdy tak významnou měrou porušil své povinnosti vyplývající

z rodičovské odpovědnosti pečovat o citový, rozumný a mravní vývoj dítěte a zajišťovat jeho výchovu, přičemž jednání obžalovaného vůči poškozené vnímala nezletilá dcera S. jako ubližování mamince. Před osobou nezletilé dcery se navíc obžalovaný dopouštěl jednání, které naplňuje znak týrání osoby žijící ve společném obydlí. Obžalovaný se rovněž v rámci soužití s poškozenou dopustil přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, neboť poškozené opakovaně vyhrožoval usmrcením, jinou těžkou újmou takovým způsobem, že to mohlo u poškozené vzbudit důvodnou obavu, o čemž svědčí chování poškozené, které bylo zcela odlišné v přítomnosti obžalovaného a zcela odlišné např. v zaměstnání, když obžalovaný zde nebyl přítomen. Pokud jde o zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku, proti němuž obžalovaný rovněž brojil, zejména s odkazem na rozhodnutí NS sp. zn. 7 Tdo 725/2024 ze dne 5.3.2025, tak k tomu uvádí odvolací soud následující. Ohledně zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí je zde řada významných rozhodnutí NS, z nichž je zřejmé, že došlo jednak k určitému vývoji ohledně výkladu tohoto pojmu, který završuje právě rozhodnutí NS sp. zn. 7 Tdo 725/2024 ze dne 5.3.2025. V judikatuře NS se často uvádí, že zákon nevyžaduje, aby týrání mělo povahu fyzického násilí, kdy použití fyzického násilí může mít vliv na stupeň společenské škodlivosti, viz usnesení NS sp. zn. 8 Tdo 1058/2007 ze dne 24.10.2007. Z tohoto rozhodnutí vyplývá závěr, že týraná osoba pocítuje jednání pachatele jako těžké příkoří, kdy je nutno jej posuzovat podle srovnatelných případů, kdy se odkazuje i na usnesení NS sp. zn. 3 Tdo 1160/2005. Požadavek na potřebnou míru intenzity a závažnosti posuzovaného jednání NS opakovaně vyjádřil mj. v rozhodnutí sp. zn. 4 Tdo 1448/2012, kde bylo zdůrazněno, že nikoliv každé násilí odehrávající se v domácím prostředí lze v trestněprávní rovině kvalifikovat jako týrání ve smyslu § 199 tr. zákoníku. Toto rozhodnutí však řešilo ataky obžalovaného s použitím násilí menší intenzity, které však nenabývalo takové míry a intenzity a komplexní povahy, aby mělo na poškozenou takový dopad ve smyslu kvalifikace týrání. Ve svém rozhodnutí NS pod sp. zn. 7 Tdo 79/2021 vyjádřil, že ne každé jednání obviněného přesahující běžné normy lze označit za týrání. V dalším svém rozhodnutí pod sp. zn. 8 Tdo 461/2022 NS uvedl, že pro naplnění tohoto znaku je potřeba dosáhnout intenzity jednání tak, že poškozená pocítovala jednání obviněného jako těžké příkoří a konkrétně o která takováto jednání jde. Ve svém dalším rozhodnutí pod sp. zn. 8 Tdo 412/2024 NS hovoří o tom, že i když pachatel vůči poškozené se dopustil neadekvátních ataků, hrubých urážek a schválností a občasné násilí menší intenzity, nemůže jít o trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí, pokud nedosáhne vyššího stupně bezcitnosti a hrubosti, kdy rovněž není možné ztotožnit pojem týrání s domácím násilím, jak to zdůrazňuje NS opakovaně mj. ve svém rozhodnutí pod sp. zn. 6 Tdo 423/2018, kdy zároveň NS opakovaně řešil rozdílný přístup k fyzickému a psychickému týrání, např. pod sp. zn. 8 Tdo 849/2019, 6 Tdo 1512/2017, 4 Tdo 8/2011 atd. V judikatuře NS se dosud prakticky však nevyskytují případy, v nichž by byl obviněný uznán vinným trestným činem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 tr. zákoníku spočívající výlučně na psychickém násilí, neboť stále platí, že těžiště týrání je v praxi v týrání fyzickém, jakkoli si lze představovat případy intenzivního psychického týrání. Zásadně rozdílná povaha fyzického a psychického týrání je navíc zmíněna i v rozsudku NS pod sp. zn. 8 Tdo 412/2024 ze dne 25.6.2024, kde se výslovně uvádí, že nikoliv každé psychické násilí odehrávající se v domácím prostředí lze v trestněprávní rovině kvalifikovat jako týrání ve smyslu § 199 tr. zákoníku, konkrétně hádky, emoční výlevy, nadávky či jiné projevy jsou sice značně nepříjemné, zasahující do psychické sféry jedince, avšak bez dalšího je nelze považovat za psychické týrání. NS tak ve svých rozhodnutích opakovaně vyložil, že k naplnění znaků týrání nepostačuje pouze dominantní, manipulativní či despotické jednání obviněného vůči

poškozené, ať je poškozená výrazně submisivní povahy či naopak schopna na negativní projevy obviněného dostatečně účinně reagovat a projevit i určitý vzdor, kdy úkolem soudu je vždy vyložit, v čem shledal jednání popsané ve skutkové větě rozsudku vyšší stupeň hrubosti, např. zda zjištěné jednání nebylo mezi partnery i běžnou sexuální praktikou, kdy se musí soudy podrobně zabývat vzájemným soužitím obviněného a poškozeného a posoudit, zda bylo dostatečně objektivně prokázáno, že nevhodné chování obviněného dosahovalo intenzity týrání po celé období. Ve svém rozhodnutí sp. zn. 7 Tdo 850/2022 NS zdůraznil, že k naplnění znaku týrání nepostačuje uplatňování dominance ve vztahu jedním z partnerů, nedostatek empatie ani to, co je nazýváno vztahovou asymetrií. Ve svém usnesení sp. zn. 8 Tdo 461/2022 navíc NS vyjádřil, že z hlediska naplnění znaku týrání a zejména pokud jde o jeho intenzitu je zásadní zjištění, zda jednání obviněného se stupňovalo, či postupně gradovalo, popř. mělo pomyslný vrchol. Odvolací soud vzhledem ke shora uvedeným rozhodnutím NS konstatuje, že v případě obžalovaného k naplnění znaku týrání osoby žijící ve společném obydlí zcela najisto došlo. Šlo o kombinaci stupňujícího psychického a fyzického týrání, a to opakovaného násilí, které nelze považovat za běžné, drobné, fyzické ataky ve smyslu strkání, kdy obžalovaný opakovaně poškozenou chytal za ruku tak, že měla modřiny, odhazoval ji na gauč, způsobil jí podlitinu od okem, vyhrožoval jí vyhozením z okna, kdy jí posadil na parapet, kopal jí do stehna, tlačil jí na obličej, hodil jí do obličeje v jednom případě i telefon, vyhrožoval jí, že na ní pošle fetišáky, kteří jí znásilní, nejméně v jednom případě jí uchopil za poprsí a sděloval jí, že jí ho vyřízne, než aby ho měl někdo jiný, kdy bylo před nalézacím soudem plně prokázáno, že kombinace tohoto psychického a fyzického týrání vyvrcholila opakovaným znásilněním, kdy jednání obžalovaného způsobilo poškozené posttraumatickou poruchu osobnosti, jež byla znalecky objektivně prokázána, kdy následky jednání obžalovaného na psychiku poškozené působily dlouhodobě o čemž svědčí i průběh jejího výsledku před nalézacím soudem. V intencích shora uvedených rozhodnutí NS proto odvolací soud nepochybuje, že obžalovaný rovněž svým jednáním pod bodem II. naplnil zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku, neboť týral osobu blízkou, žijící s ním ve společném obydlí a čin páchal po delší dobu, konkrétně od března 2022 do 28.9.2023, kdy posléze poškozená se svojí dcerou od obžalovaného odešla. Oba zločiny a oba přečiny pod bodem II. tak byly spáchány v jednočinném souběhu a pokud jde o zavinění, šlo o zavinění v přímém úmyslu ze strany obžalovaného, shodně jako pod bodem I. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem se proto odvolací soud plně ztotožnil s výrokem o vině pod bodem I., jakož i pod bodem II. a odvolání obžalovaného do výroku o vině tak nebylo shledáno důvodným.

10. Pokud jde o odvolání obžalovaného do výroku o trestu, kdy se obžalovaný alternativně domáhá v rámci svého odvolání, že pokud by se odvolací soud ztotožnil s výrokem o vině a s právní kvalifikací jednání obžalovaného, tak žádá uložení podmíněného trestu odnětí svobody, vzhledem k jeho nové životní situaci, kdy nyní má žít ve stabilním, funkčním a láskyplném vztahu, a navíc se stará o svého nemohoucího otce. Odvolací soud konstatuje následující. Nalézací soud uznal obžalovaného vinným pod bodem I. z přečinu, pod bodem II. ze dvou zločinů a z dalších dvou přečinů, přičemž výrok o trestu odůvodnil pod bodem 35. svého odůvodnění. Obžalovanému nepochybně přitěžuje, že se dopustil hned několika trestných činů, proto musel být ukládán trest úhrnný. Nalézací soud správně konstatuje, že obžalovaný byl sice v minulosti 2x soudně trestán, avšak obě odsouzení jsou zahlazena, a proto hledí na obžalovaného jako na osobu netrestanou, kdy však nemá pochyb o tom, že obžalovaný je osobou, která má jisté sklony k protiprávnímu jednání, o čemž mj. svědčí i další dva záznamy,

tentokrát v evidenci přestupků. Odvolací soud k tomu dodává, že obžalovaný si nevzal poučení z předchozích dvou odsouzení k podmíněným trestům odnětí svobody za přečiny, kdy v jednom případě se mu dostalo dobrodiní v podobě amnestie prezidenta republika a ohledně druhého odsouzení byl osvědčen po skončení zkušební doby, přičemž však nyní se obžalovaný dopustil dvou zločinů a tří přečinů, kdy tak páchaní trestné činnosti co do závažnosti má u něho gradující vývoj. Nálezací soud správně z chování obžalovaného během trestního stíhání dospěl k závěru, že obžalovanému chybí kritický náhled na své jednání, kdy zde absentuje projev sebereflexe či náznaku lítosti. K tomu odvolací soud uvádí, že jistý náhled na svou trestnou činnost obžalovaný projevil pouze na počátku vazebního zasedání, kdy uvedl, že je strašné, co se stalo a nemělo se to stát, resp. neměl dne 28.9.2023 chodit nahoru za poškozenou. Další náznak náhledu byl ze strany obžalovaného učiněn až v rámci jeho vyjádření před odvolacím soudem. Odvolací soud konstatuje, že u obžalovaného není skutečný projev potřebné sebereflexe či náznak lítosti a přijetí kritického náhledu na to, co způsobil nejen své dřívější družce, která bez sňatku přijala jeho příjmení, ale i vůči své nezletilé dceři. Z jeho vyjádření u odvolacího soudu spíše vyplývá obava obžalovaného z výkonu trestu odnětí svobody, obava o svůj nový vztah a obava kdo se postará o jeho otce. Odvolací soud se pak ztotožnil se závěrem nálezacího soudu, který konstatoval absenci polehčujících okolností. Obžalovaný byl v rámci ukládaného úhrnného trestu pak ohrožen odnětím svobody od 2 do 10 let, přičemž nálezací soud uložil obžalovanému trest odnětí svobody v první třetině zákonem stanovené trestní sazby, tedy v trvání 4 let, kdy po splnění podmínek § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl zařazen do věznice s ostrahou. Odvolací soud by byl oprávněn zasáhnout do výroku o trestu pouze v případě, pokud by dospěl k závěru v souladu s ust. § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř., že byl obžalovanému uložen trest nepřiměřený. Obžalovaný se i v rámci závěrečného návrhu u veřejného zasedání před odvolacím soudem domáhal uložení podmíněného trestu odnětí svobody, kdy však již dříve dva ukládané podmíněné tresty odnětí svobody u něho nevedly k takové změně chování, aby již nemusel stanout před trestním soudem. Odvolací soud sice konstatuje, že obžalovanému byl uložen trest přísný, ale plně korespondující stupni společenské škodlivosti jednání obžalovaného jak pod bodem I., tak zejména pod bodem II., kdy je nutno si uvědomit, že obžalovanému nesvědčí žádná polehčující okolnost a je mu ukládán úhrnný trest celkem za tři přečiny a dva zločiny, nejde tak o trest nepřiměřený. Obžalovaný by zřejmě dosáhl na menší výměru nepodmíněného trestu, pokud by ke svému jednání na základě důkazní situace, se kterou musel být seznámen již v rámci seznámení s výsledky přípravného řízení, zejména za situace, že o části jeho jednání vůči poškozené existují zvukové záznamy a kdy je důkazní situace vůči němu značně nepříznivá, přistupoval kriticky a přijal potřebnou sebereflexi. Obžalovaný u hlavního líčení opětovně opustil náznak jisté sebereflexe, kterou projevil u vazebního zasedání, své chování vůči poškozené zcela bagatelizuje, konkrétně připustil jednu „polofacku“, kdy tak není schopen řádné sebereflexe, přičemž k zahájení jeho trestního stíhání došlo již dne 29.9.2023. Naopak z vyjádření obžalovaného před odvolacím soudem vyplývá, že se vše snažil vytěsnit. V rámci svého projevu před odvolacím soudem obžalovaný spíše lituje sám sebe, ohrožení vztahu s novou partnerkou a obavami o péči o svého otce, pokud půjde vykonávat nepodmíněný trest odnětí svobody, to vše spojené s formální omluvou ve vztahu k poškozené, aniž by vzal v potaz negativní vliv svého chování vůči nezletilé dceři, které by jen formální omluvu neadresoval. V rámci svého závěrečného návrhu uvedl, že nikdy nikomu vědomě nechtěl a ani neubližoval, což je v rozporu se zjištěními nálezacího soudu, kdy obžalovaný dlouhodobě svým chováním ubližoval nejen poškozené, ale i své nezletilé dceři, která byla přítomna psychickému i fyzickému týrání poškozené. Tyto okolnosti

rovněž nesvědčí o potřebné sebereflexi obžalovaného. Svým postojem obžalovaný znemožnil odvolacímu soudu uvažovat o zmírnění výměry nepodmíněného trestu, kdy uložení podmíněného trestu, jak se domáhal obžalovaný v rámci svého odvolání v rámci konkrétního stupně společenské škodlivosti jednání obžalovaného, bylo pro odvolací soud zcela nepřijatelné. Odvolací soud se proto ztotožnil i s výměrou uloženého trestu odnětí svobody obžalovanému, který byl správně po splnění podmínek § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen pro výkon tohoto nepodmíněného trestu do věznice s ostrahou, a proto odvolání obžalovaného do výroku o uloženém trestu bylo shledáno nedůvodným.

11. Nalézací soud učinil výrok ve vztahu k poškozené ohledně náhrady nemajetkové újmy, kdy jí podle § 229 odst. 1 tr.ř. odkázal s jejím nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních, což odůvodnil pod bodem 36. a 37. odůvodnění svého rozsudku. Tento výrok obžalovaného žádným způsobem nepoškozuje, poškozená se prostřednictvím své zmocněnkyně řádně připojila s nárokem na náhradu nemajetkové újmy ve výši 300.000 Kč, a to za situace, kdy jí obžalovaný způsobil traumatizující zážitek v důsledku čehož utrpěla fyzickou újmu spočívající v narušení její fyzické integrity, nalézací soud dospěl k závěru, že sice její nárok je bezpochyby oprávněný, avšak brání přiznání tohoto nároku insolvenční řízení vedené s obžalovaným, vzhledem k usnesení Krajského soudu v Praze č.j. KSPH 72 INS 8444/2022-A-9 ze dne 27.5.2022. Probíhající insolvenční řízení totiž brání možnosti přiznat nárok poškozené vůči obžalovanému. I tento výrok nalézacího soudu byl shledán odvolacím soudem jako správný a zákonný, navíc obžalovaného žádným způsobem nepoškozuje.
12. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem proto dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání obžalovaného směřující do všech výroků napadeného rozsudku je zcela nedůvodné, kdy se odvolací soud ztotožnil jak s výroky o vině pod body I. a II., tak s výrokem o trestu, jakož i s výrokem o náhradě škody. Z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku tohoto usnesení odvolacího soudu uvedeno a odvolání obžalovaného bylo zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný. Je proti němu možné podat dovolání, Nejvyšší státní zástupce může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v I. stupni do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Nutný obsah dovolání je vymezen v ust. § 265f tr. řádu.

Praha dne 26. srpna 2025

JUDr. Luboš Vlasák v.r.
předseda senátu

Eva
Stejskalová
vá
Digitálně
podepsal Eva
Stejskalová
Datum:
2025.09.02
08:29:38 +02'00'